



BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Király Ignác (Érd) készítette, a júliusiakat a Keleti Szél közösség tagjai: Orbán Ágnes (3-a), Balogh László (24-e) és Baloghné Berényi Rita (31-e), ill. a közösségi tag Kis Imre felnőtt gyerekei: Kis Imre Dániel (10-e) és Kis Kata (17-e).

Június 5. – Pünkösöd – Jn 20,19-23 – Ünnepeljünk!

Mindenki tudja, hogy a katolikus hitélet három legnagyobb ünnepe: Karácsony, Húsvét, Pünkösöd. Mindenki tapasztalja, hogy a Karácsony szeretetet kiemelő, fényekkel, ajándékokkal feldobott napjai kicsiknek-nagyoknak egyaránt kiemelkedő ünneppé teszik ezt az időszakot. Mindenki átélheti, hogy a Húsvét a maga előkészítő nagybőjtjével, nagyheti drámájával, feltámadási hitvallásával és a népi hagyományok locsolkodási szokásával szintén kiemelkedik minden korosztály számára. Ma pedig Pünkösöd ünnepe van. Az Egyház születésnapja, a Szent Lélek eljövetele. A ránk hagyományozott írárok telis-tele jelképekkel, számmisztikával, misztikus megfogalmazásokkal..., amelyek mind a szavakba nem foglalható, emberileg csak körülírható, éppen csak megközelíthető dolgok megragadni akarásának próbálkozásai. Most emeljünk ki olyan jelenségeket, amelyek az akkoriaknak és nekünk is üzenetértékűek.

Ünnepeljük a *bátorságot!* A nagy pénteki dráma óta megbújó, helyüket és Jézusukat kereső, bezárt ajtók és bezárt szívek stresszében

élő tanítványokkal valami történt. Nem lehet úgy élni, hogy többéves intenzív jézusi lendület után görcsbe rándulva vegetáljon az ember. Már nincs ott fizikailag a Mester, most már magukra hagyva kell dönteniük. Micsoda intenzív közösségi élet folyhatott a Pünkösöd előtti napokban! Milyen ima- és vitalégekörben örölhettek a tanítványok! Vajúdás volt ez, amelyből meg kellett születnie valaminek. Születhetett volna a végleges szétszéledés. Nem, hanem egy életre szóló kiállás bátor döntése született! Bátorság kiállni és vallomást tenni Jézus személye és ügye mellett? Abban az időben egy mozgalom vezetőjével együtt likvidálni szokták a többi vezető egyéniséget is. A tanítványok nem elégedtek meg azzal, hogy „Nem kell ugrálni, éljünk példamutatóan, és ha kérdeznak, válaszoljunk hittagadás nélkül”. Ügye ismerősek ezek a mára is jellemző szavak? Ők lapítás helyett kiálltak, lavírozás helyett hitvallást tettek! – *Meg kell keresnem életem jézusian bátor lépéseit, hogy hálásan ünnepelhessek!*

Ünnepeljük a *közösségbe tartozást!* Jézus nagyszerű egyénisége

egyben tartotta őket. Ha nagyon erősen rájuk telepedett volna a Mester, széthullottak volna, amikor magukra hagyta őket. Ők azonban önálló gondolkodásra nevelődtek, személyes döntések felelősségére és kötelezettségére kaptak oktatást és példát. Bulányi atya elhunytával is de sokan gondolhatták, hogy műve, a Bokor széthullik! A kellemetlenkedő mozgalmak alapítójuk halála után felhígnak, elsorvadnak, tehát a politikai és vallási hatalmaknak nem kell foglalkozniuk velük, elég búra alatt tartani őket. Mi a megtartó erőter? Jézus formai öröksége, a kisközösség. Az egyfelé néző és egy irányba haladó emberek testvérbaráti összetartozása. Ünnepeljük az életet és az Életet hordozni képes közösséget. A tanítványokat vértanúságig megtartó erő! A bennünket is közösségbe hívó és megtartó kapcsolatainkat! Bizony nem lehet véletlen, hogy a leírás szerint a tanítványok közösségére és az oda tartozó személyekre szállt le Isten Lelke! – *Ünnepeljük az egymással és Istenünkkel meglévő kapcsolatunkat! Ez az ünneplés erőforrásunk is lesz, hogy mindezekben fejlődjünk is.*

Június 12. – A Szentháromság ünnepe – Jn 16,12-15 – Istenünk

Szentháromság vasárnapján súlyos és titokzatos kérdésekkel szembesülünk. Most ne bonyolódjunk bele a dogmatika magyarázataiba. Egy számomra fontos megállapítást tesztek: Hogy ki az Isten önmagában, azt ember nem tudhatja. Hogy ki az Isten az ember számára, azt tudni létkérdés. Ezt a dogmatika proftól tanultam. Csak pontosítanom kell rajta. Hogy ki Jézus Istene az ő számára és követői számára, azt megismernem és elfogadnom életkérdés. Ez nem új és egyedül istenkép kialakítása. Ez személyes megtapasztalásokon és következtetéseken alapuló istenkép. Ennek tudatosítása és alkalmazása csökkentheti a „faragott kép” készítésének veszélyét. Tudjuk, hogy ez a veszély fennáll személyes vágyaim kivetítésében is, és a felekezeti, intézményes tévedhetetlenség megfogalma-

zásaiban is. A megtapasztalás és következtetés széles köre a személyes istenélménytől a teremtett világban megragadható ok és okozat láncolatán keresztül a Jézustól megismert istenképig terjed. Ki is számomra az Isten? Jézus Istene? Emberi szavakkal csak botladozó mondatokban tudom kifejezni...

Mennyei Atya és Anya az Isten, amint a tékozló fiú édesapjának példázata is tanítja. Édesapaként és édesanyaként személyes tapasztalatból tudhatjuk, hogy ez milyen szabadságot tisztelő és határokat is elfogadó szeretetet jelent. A mindenhatóság csak a teológiai szakművekben létezik, és lételméleti értelemben. A szeretet rendjében nem. „Hiszek egy Istenben, mindent adó Atyában...” – így illik mondanom a Hitvallást. Ha könyörgést fogalmaznék a liturgiában, akkor az

„él és uralkodik” lecserélődne az „él és szolgálva szeret” fogalmazásra. Érdemes átgondolni Jézus égre tekintéseit, mennyei Atyjára mutatásait... Az ő atyai-anyai szeretetének megtapasztalása arra kell, hogy indítson, hogy mi is így éljünk. A gondviselés nem más, mint a megtért emberek működése a földön.

Tanító és küldő az Isten. Ennek megszemélyesítője *Jézus*, akit követői azért is neveznek Isten Fiának, mert olyan példa nélküli hitelességgel jelenítette meg Isten nekünk szóló üzenetét, hogy Isten akaratának legkiválóbb tolmácsa volt az emberiség történelmében. Milyen szomorú lenne, ha Jézust az egekbe emelnék, hogy ne kelljen követni. Milyen örömteli lenne, ha Isten fiaiként és leányaiként folytatnánk a tőle szóban és tettben hitelesen tol-

mácsolt küldetést, az Isten Országá megjelenítését a földön!

Lélek számunkra az Isten. Üldöztetésben ügyünket védi (*paraklétoz*), bíróság előtt sugalmazó erő, kísértésben a galamb keveretlenségével reánk száll, kavargó kérdéseinkre válaszokat kínál, küldetési megingságainkban lángol és bizta-

tást ad, vizsálványaink után harmóniára jutó állapotunkban eltölt az Istennek tetszés békéjével... Szeretne minél hatékonyabban jelen lenni az ember fejlődésre hivatott lelkiismeretében.

A szeretethez három kell: aki szeret (Atya), akit szeret (Fiú) és ami által szeret (Lélek). A számunk-

ra élő Isten szeret, ugyan hogyan lehetne hát jobb kifejezést találni erre a szeretetközösségre, mint a Szentháromság? Lehet-e emberhez méltóbb küldetést megfogalmazni, mint hogy a szeretet-Isten megjelenítői legyünk a földön?

Június 19. – Úrnapja – Lk 9,11b-17 – Hálaünnep

Amikor elsorvadni látszik valami, ami fontos, akkor valakinek indíttatása támad a megújításra. A XIII. században Szent Julianna úgy látta, hogy az Eucharisztia tisztelete sorvad: senki nem áldozik a miséken, a tabernákulum egy a sokféle templomi bútor között. Mozgósította a főpapság néhány tagját, és máig is működő ünnepé emelték az „Úrnapját”. Kár, hogy ilyen félreérthető, jézusidegen néven jelölődik az Eucharisztia ünnepe. Hálaadás ez az ünnep.

Nem vagyunk magunkra hagyva. Jézus erősen nyomatékozta, hogy „én vagyok az ajtó... a világosság... az út... a mindennapi kenyér... az ünnepi borítal...” Emlékeztessen őreá minden, ami körülvesz bennünket, és életünk része. Nem rajta fordul. Rajtunk áll vagy bukik, hogy milyen mélységben és mértékben vagyunk őrá emlékező követői. Hálaadásra az érez indíttatást, aki

tartja és mélyíti Jézushoz fűződő kapcsolatát.

Ki nekem Jézus? Belém kívült az Úr imádása? Az úr az, akit szolgálni kell, aki parancsol és engedelmeskedtet, aki státusa, nem pedig érdemei miatt tisztelendő. Ha ezekhez még az isteni magasztosság is társul, akkor az Úr az, aki imálandó. De mit kezdünk azzal, aki szolgálatban volt nagy, aki példamutató életvitelével követésre biztatott? Keresztény vagyok? Akkor ez azt jelenti, hogy magaménak vallom Jézus személyét és ügyét. Személyének példáját és az Isten Országának ügyét. Személyes vallomásra buzdít ez az ünnep. Ebben helyére tehető az imádás igénye és a követés kötelezettsége. Ha az „Úr” szóba beleértjük azt, hogy példakép, tanító, testvér, barát, ma is velünk és bennünk levő..., akkor rendben van.

Hazánkban nagyon szép hagyomány a virágsátrak és virágutak

építése, és az Eucharisztia kivitele az emberek közé, az utcára. Gyermekeim halászelki emlékeiben ott a vonulás, az ének, az áldás mellett az a jó, ünnepi közérzet, amely később, felnőttként sokszor betérdeltetett a templomi csendbe, Jézus elé. Nagy okosként legyinthetnek ezekre, mint öntudatos, jézusi tájékozódású keresztény. De inkább értékelem azt az érzelmi erőteret, amelyben iránymutatásokat kaptam, erőt a változáshoz. Hálaadás vagyok, hogy ez a lelkiség nem maradt meg kultikus szokásnak. Hálát adok, hogy ebből nőtt ki a tudatos életalakítás, az értékszemlélet Jézushoz igazítása és az életvitelt ezekhez az elvekhez igazítani akaró törekvés. A körmenetek üzennek: nekem is ki kell vinnem a bennem lévő Jézust az utcára, az emberek közé. Nem mindig keménykedő elvárásokkal, hanem virágdíszben, vonzó ajánlasként.

Június 26. – Évközi 13. vasárnap – Lk 9,57-62 – A követés ára

Minden kimondott igen sok nemet jelent. Minden vállalásnak ára van. A mai evangélium Jézushoz csatlakozni akaró írástudója (Máté így pontosítja a személyt) valamit lát Jézusban, ami erre indítja. Egy teológus tanítványává akar lenni egy „szakképzetlen”, vándortanító terapeutának. Elgondolkodtató. Jézus számára nem az iskolai végzettség, nem a diploma és a magasán kvalifikált státus az ajánlólevél. A nyitott szív és értelem annál inkább. A lelkesedést Jézus helyére teszi a realitások felsorolásával. Akkor és ott egy vándortanító nem vitte hátizsákban a személyes holmiját, a sátrat, a kávéfőzőt, a komfort sokféle eszközét. Bot, oldalszatyor, és kész. Van ugyan Jézusnak is otthona Názáretben, Kafarnaumban, de a vándorló életforma mellett ezeket ritkán használja. Ki ne emlékezne szívesen arra a fiatalkori tapasztalat-

ra, hogy jó volt a hálósák is a padlón, mert a jó közérzetet a közösségi légkör adta. Örömmel adtuk fel komfortzónánkat Jézusért, egymásért.

A Jézus által hívott ember maga mondja el a számára legfontosabb feltételt, az illendőséget családja iránt. Az nézzen rá rosszallóan, aki még nem magyarázkodott, amikor elodázta küldetésének teljesítését: „Most nem érek rá.” „Ez nem az én ügyem.” Ha Jézusnak is lett volna tizenhat gyereke és huszonhat unokája, akkor mit mondott volna? Aki igent mond a családra, az igent mond az otthonteremtésre is. Ki ér rá építkezéskor még kisközösségekben is, sőt arra még készülni is? Akinek fogyatékkal lévő gyermek is adatott, hogyan érne rá Országépítő vállalások teljesítésére is? A cölebsz életűeknek könnyű, csak az Isten ügyére kell figyelniük. A pap csak

végezze liturgikus szolgálatait, mi pedig letudjuk a vallási kötelezettségeket egy-egy vasárnapi misével.

No, azért ne bántsuk magunkat annyira, hogy elkedvetlenedjünk! Világos, hogy a Jézus-követésnek ára van. A választott életvitel mondja ki ezt az árat. A baj ott kezdődik, amikor vagy-vagy megfogalmazásokba bonyolódunk. Jézus példája sok mindenben nem másolható számomra, választott életvitelében való helytállása azonban már igen. Abban kell jézusian helyt állnom, amire igent mondtam: családban, kisközösségeimben, társadalmi közegekben, egyházban... Nagy előrelépés, amikor az okos magyarázatokat felváltja a fejlehaltó elgondolkodás.

Valamit valamiért. Valamit Valakiért! Bízom benne, hogy megéri. Ennek végső reményét erősíti a sok boldogító tapasztalat már itt és most...

Július 3. – Évközi 14. vasárnap – Lk 10,1-12 és 17-20 – Küldetésben

Ebben a szentírási részben a tanítványok útra bocsájtásáról olvashatunk. Őket és a küldetés sikerét

védendő, Jézus útmutatásokkal látja el a tanítványokat: „Úgy küldelek benneteket, mint bárányokat a far-

kasok közé.” Szükségesnek tűnik ennek e felállásnak a tudatosítása. Ez a helyzet ugyanis hajlamosít az

idealizálásra, amely nem akarja tudomásul venni a realitást, hogy a világ működése farkastörvényeken alapul. Nehéz ezzel józanul szembenézni. Am aki elsiklik e tény fölött, az elveszíti éberségét, a kialakuló helyzetekben valójában sem magát, sem a partnereket nem látja, értetlenül áll majd a konfliktusok előtt. Ugyanakkor ez a helyzet hajlamosíthat arra is, hogy a tanítványok erőszakosan képviseljék a számukra feltárt igazságokat. Ebben az esetben ők maguk is farkasokként mennének a farkasok közé. De bárányként kellett menniük. Ezért nem élhettek semmilyen birtoklásból eredő hatalommal. Nem lehetett náluk pénz, tartalék étel, ruha. Saru híján nem tudtak egyszerre nagyobb távolságot megtenni. Muszáj volt rábíznunk magukat azokra, akikhez

küldve voltak. Nem lehetett házról házra járni, hanem alázattal végig kellett menni az elfogadás-befogadás útján. A másokra utaltság elejét vette annak is, hogy segítő szerepükből hatalmat kovácsoljanak.

„Menjete ki az utcára és mondjátok: még a port is lerázzuk rátok, amely városotokban ránk tapadt.” Számolni kellett azzal is, hogy nem lesz jó a tanítványok fogadtatása. Hová jutottak volna, ha feltámadó rossz érzéseiket magukkal hurcolják? Egyre jobban megterhelődtek, elbizonytalanodtak, összezavarodtak volna. Jó volt párosával menniük. Megosztva egymással érzéseiket, átbeszélve tapasztalataikat, könnyebben megtarthatták tisztánlátásukat, küldetésre inspiráltságukat. A por lerázásának az üzenete pedig:

Július 10. – Évközi 15. vasárnap – Lk 10,25-37 – Szeretet nehéz helyzetekben is!

A mai napi Evangéliumban keresztény életünk talán legalapvetőbb és legfontosabb feladatáról olvashatunk, amelynek teljesítésével elnyerhetjük az örök életet. Első olvasásra egyszerűnek tűnhet szeretni Istent, az embertársainkat és önmagunkat.

Könnyű szeretni Istent, amikor az életünk rendben megy, amikor úgy érezzük, hogy meghallgatja az imáinkat, és mellettünk áll a megpróbáltatásokban. Könnyű szeretni felebarátainkat, ha ők is viszonzszeretnek minket, ha egyetértésben tudjuk velük megélni a mindennapokat vagy ha a feljűk irányuló jószágot viszonzni tudják. Valamint könnyű elfogadni magunkat is, ami-

kor úgy érezzük, helyesen cselekedtünk egy helyzetben, a legtöbbet hoztuk ki magunkból, és gördülékenyen szervezzük meg az életünket. Azonban nem mindig ilyen könnyű a Főparancs szerint élni.

Nagyon nehéz Isten felé szeretettel fordulni, ha az életünk során nehezebb helyzetbe kerülünk, ha például komoly betegség, kudarc ér minket, ha imáinkra nem kapunk választ, amikor úgy érezzük, magunkra maradtunk. Nehéz a felebarátainkat szeretni, ha más véleményen vagyunk, esetleg megbántanak minket, ha a nekik adott figyelmet nem viszonzozzák, vagy egyenesen kritizálják. Végül nehéz szeretni magunkat is, amikor bizonytalanok

„Nem vesszük tovább azokat az érzéseket, amelyek a fogadásotok okán bennünk keletkeztek! Reakcióitok a ti felelősségetek! Mi továbblépünk.”

„Ne annak örüljete, hogy a gonosz lelkek engedelmeskednek nektek, hanem annak, hogy nevetek föl van jegyezve.” A sikeres küldetés nyomán új lendületet vett a hatalomvágy a tanítványokban. Emiatt újra Jézus útmutatására volt szükség. Különbö a befektetett munka és az átélt élmények hozadéka „cigányútra” ment volna.

Azt mondják az írások Jézusról: tudta, hogy mi lakik az emberben. Most áttekintett útmutatásai is nyilvánvalóvá teszik ezt, valamint azt a szeretetet is, amelyből türelme és jó szándéka táplálkozott az esendő emberek irányába.

vagyunk, csalódunk magunkban, vagy elégedetlenek vagyunk a munkánkkal.

Az irtalmas szamaritanus cselekedete, az odafigyelő, gondoskodó és alázatos felebaráti szeretet csodálatra méltó példája. Jóllehet az akkori kor társadalmában megvetett és kizsájtott embernek számított, a jézusi szeretet teljességével fordult az embertársa felé, sebeit bekötözte, fogadóba vitte és ápolta, valamint a további ellátás költségeit is magára vállalta. Kissé megvalósíthatatlannak tűnik, hogy minden embertársunk felé a fenti példa szerint forduljunk. Viszont jó hír, hogy ebben a feladatban nem vagyunk magunkra hagyva, a Jóisten mindig mellettünk van, és kérhetjük a segítségét, kiárasztja ránk Szentlelkét. Illetve ne feledjük, hogy Jézus Krisztus cselekedeteiből és példázataiból is nap mint nap meríthetünk erőt!

Július 17. – Évközi 16. vasárnap – Lk 10,38-42 – Egyensúly

Két szélsőség, mondhatni ellentét rajzolódik ki ebben az evangéliumi részletben. Aktivitás és passzivitás. Testben és lélekben ellentétesen jelenik meg a két nő szereplőben. Mária a bölcs, gyermeki, elégedett, nyugodt, elvárásoknak fittyet hányó, jelenben lévő, lényeglátó, Jézusra odafigyelő. Márta az ideges, ’felölttes’, ide-oda sürgő, elfoglalt, teljesítménycentrikus, megfelelni vágyó, igyekvő, elvárásokkal teli, fókuszát nem Jézusra irányító. Azt hiszem mindannyian megéltük már



életünk során mindkét szerepet és ennek szelídebb átmeneteit. S ez így van jól? Kérdelem én. Ha Márta is leül hallgatózni Jézus lábához, akkor ki fogja vendégül látni Jézust? Biztosra veszem, hogy Jézus nagyra értékelte Márta igyekezetét. Viszont látta szenvedését is, azt, hogy Márta, bár nagyon szeretné, de nem hallja meg az ő szavát a sok-sok, már rég nem Jézust szolgáló, hanem saját magára irányuló, Jézustól eltávolító plusz teendők, aggodalmak, érzelmek miatt. És mindezt úgy, hogy Jézus a saját házában vendégeskedett! Egyszerűen túlbonyolította a vendéglátást, ahelyett, hogy a vendéggel törődött volna. Az elme

háborgása, a sok szabály, törvény, elv, etika, teljesítmény, magával és másokkal szemben támasztott elvárás túlságosan elhomályosította a lényegét. Jézusnak muszáj volt tisztá tükürt tartania Márta elé, különben nem hallotta volna meg Isten hangját.

Meg kell tanulnunk a sok-sok teendő és feladat mellett is a lényegre figyelni. A kettő egyensúlyát megtalálni. Passzívan jelen lenni, Istenre figyelni, ugyanakkor aktívan cselekedni a saját életem és mások életének jobbá tétele érdekében. Ez lenne az ideális állapot. De sokszor nagyon könnyen belelépünk az élet forgatagába, a „Márta-üzemmódba”,

ahonnan nehéz a visszaút. Ennek a kettőségnek a megélése ott van mindannyiunkban.

Ne felejtse el, hogy Jézus nem az alapján méri a szeretetét, hogy mit teszel le az asztalra, hogy hány Miatyánkot mondasz el, vagy hogy mennyire vagy adakozó. Jézus egyszerűen csak szeret, mert vagy, mert létezel. Ez az alap. Ebből indul ki! Ha pedig életed értékeiben Márta és Mária egyensúlyára törekszel, akkor már jó irányban haladsz. Mária sosem leszel, de ne is akarj az lenni – arra ott vannak a szerzetesek.

Július 24. – Évközi 17. vasárnap – Lk 11,1-13 – „Legyen meg a Te akaratod!”

Hogyan imádkozunk? Hitem szerint Isten nem üzleti partner. Nem úgy működik az Isten-ember kapcsolat, hogy alkudozunk. „En elmondok 10 Miatyánkot, Üdvözlégyet, te pedig teljesítsd a kívánságomat! Például gyógyuljon meg az unokám!” Természetes, hogy akivel nagyon jó kapcsolatban vagyok, aki látja, ismeri minden gondolatomat, vágyamat – a Jóisten –, annak elmondom azt is, mit szeretnék kérni tőle. Úgy gondolom, az a helyes, ha minden kérő imát a Jézustól tanult mondattal zárunk: „*Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod*” (Mt 26,24). Ez a legfontosabb mondata az imánknak. Legyen meg a Te akaratod! A Teremtőnél senki nem tudja jobban, mire van szükségem, mi válik a javamra.

Még én sem tudom nála jobban. Hányszor előfordul, hogy a kisgyerekek kér valamit a szüleitől, és nem kapja meg. Mivel a szülő tudja, hogy az most ártana a gyereknek, ezért nemet mond. (Már amelyik szülő nevelési szótárában még szerepel a „nem”. De ne kalandozzunk el, maradjunk az imánál!)

Amikor imádkozom, jobban a Teremtőre figyelek. Csendet teremtek magamban, a lelkemben. Az „antennáimat” a Jóistenre hangozom, feléje fordulok, ráhangolodom. Lehámlanak rólam a felesleges kívánságok, vágyak. Egyre jobban tudok a lényegre összpontosítani, tisztul az elmém, és előjönnek olyan megoldási lehetőségek, amelyekre korábban nem is gondoltam. „Meghallom” az Úr üzenetét. A fejemben átrendeződnek a fontossági sorren-

dek. Ráébredek, mit kell lépnem, hogy egy-egy emberi kapcsolatom jobban működjön. Eszembe jut, kihez kellene fordulnom egy probléma megoldásáért. A küszködéseimből mi az, amit el kell engedni, és mi az, amit előre kell sorolnom, amibe több időt, energiát kell beleadni, mert fontosabb. Miben és hogyan lehetek a Jóisten eszköze, munkatársa. Lelkileg feltöltődöm az Úrral való beszélgetésben, és a lélek dinamikája feltölti a testet, a szellemet is energiával. Szinte megújulva lépek ki a „kamrából”, s kezdem megélni, amit a Jóistennel megbeszéltem.

Kívánom mindnyájunknak, hogy élő imakapcsolatban tudjunk lenni a Jóistennel!

Július 31. – Évközi 18. vasárnap – Lk 12,13-21 – Ne gyűjtsünk kincset a Földön!

A mai olvasmányban, szentleckében, evangéliumban mind-mind ismert mondatok. Közösségeinkben átbeszéltük, megértettük... Mégis miért olyan nehéz ezen egyértelmű, felismert igazságok szerint cselekedni?

Világra születik egy gyermek, s mi örvendezünk, hogy nő, gyarapodik, okosodik. Iskolába kerül, s a szülei, környezete biztatja, hogy haladjon előre! Tanulni, jó szakmát szerezni, használható képzettségre szert tenni... Jól keresni. Érettségi találkozáson beszámolni, hogy mire jutottál, hogyan gyarapodtál. Képzettségben, anyagiakban. No jó, a családod gyarapodásáról is beszámolhatsz, de azért ezzel nem illik kérkedni. Ez a valamire jutásnak nem mérőeszköz.

Az, hogy „ne gyűjtsünk kincset Földön” akkor kezd foglalkoztatni,

amikor az időnk előrehaladtával naponta szívünkbe-lelkünkbe hasít: Mire gyűjtöttük a vagyont? Mi fog vele történni, és mi fog velünk, hiszen nem vihetjük magunkkal a túlvilágra? Elég majd akkor, e felismerés után elkezdenni a mennyei kincsek gyűjtését, hogy a másvilágra, az Úr elé ne üres kézzel érkezünk?

Vagy kezdetektől szembe kellene menni az emberlét törvényszerűségével, a születéstől kezdve nem örvendezni gyermekeink növekedésén, haladásán, boldogulásán? Megtanulni és megtanítani őket, hogy hívóként nem földi mértékkel mérjük a sikeres életet. Hisz a követendő példaképünk – Jézus – nincstelen, hontalan volt, az Istentől/Istenről hozott üzenetben jeleskedett ugyan, de ez is annyira más

volt, mint az abban a korban elfogadott, hogy végül kereszten végezte.

Azt hiszem, az utolsó pillanatig szeretnénk „két úrnak szolgálni”! Kincseket, belső értékeket gyűjteni a „nem evilági országba”, de azért itt a földön is boldogulni, sztrájkolni, tüntetni nyugdíj- és béremelésért, hogy minden földi jót biztosítani tudjunk magunknak. Biztos, hogy azzal, hogy folyamatosan letámadjuk azokat, akik gazdagok, akik értékességüket abban mérik, hogy mennyi anyagot halmoztak fel, azt üzenjük a világnak, hogy boldogok a szegények?

Nem könnyű megélni ezt a nagyon egyértelmű parancsot! Még akkor sem, ha „örök életünk” múlik rajta. Talán nem is értjük, hogy mi az az örök élet?...